

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

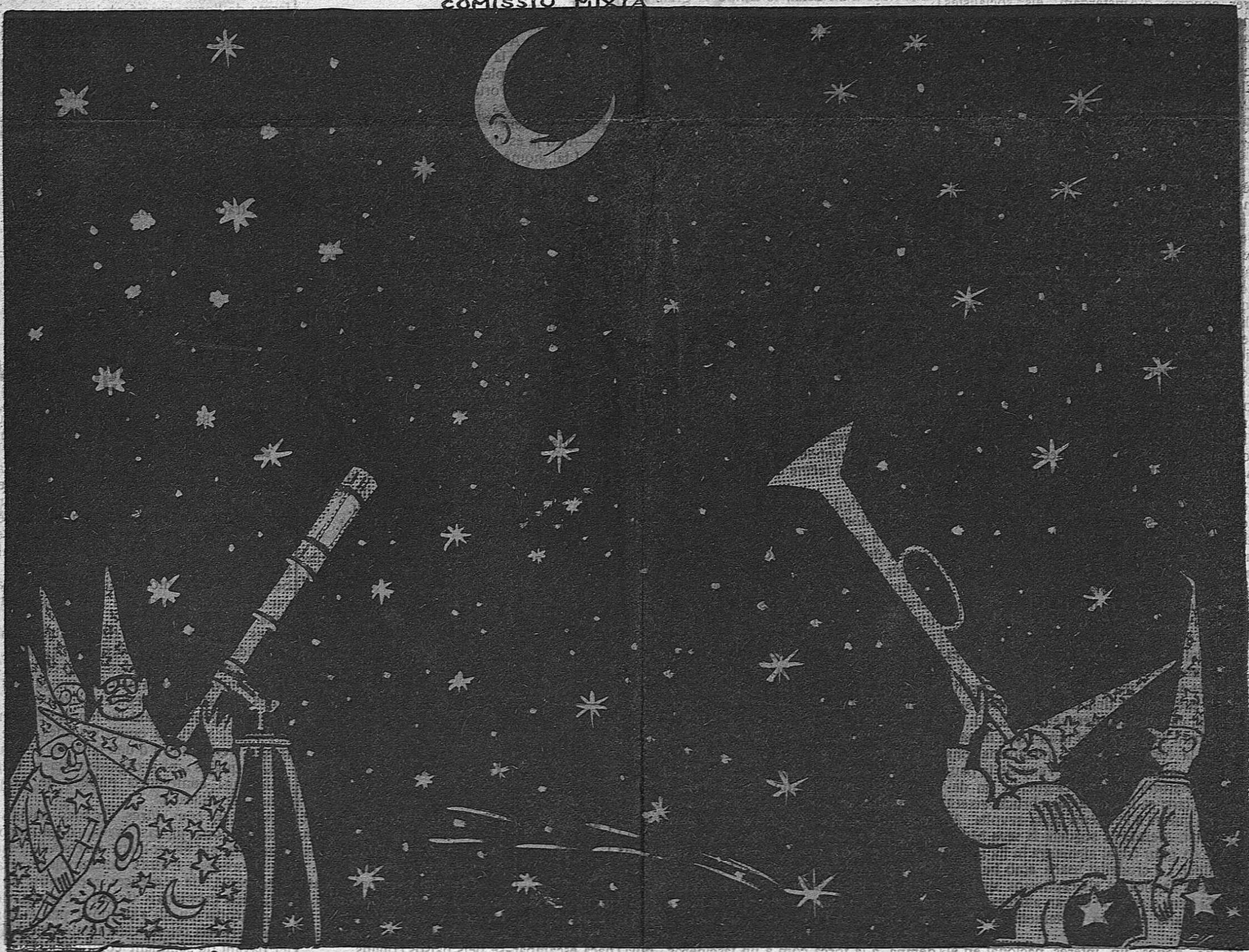
NUMEROS ATRASSATS DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa L. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

GREUS PROBLEMES PALPITANTS

Els homes de bona voluntat cercant la solució

El Dret nou

Davant l'actual agitació obrera a tot el món, que esclata sovint en convulsions violentes, hi ha molta gent conservadora que s'esporgueix; però també n'hi ha molta que té il·lusories esperances. Els conservadors optimistes diuen: «Tot això passarà. Es una epidèmia que hem de sofrir. Però no durarà sempre.» En Lerroux cada dia més conservador, ha expressat aquesta idea, dient que això del sindicalisme és un xarrampió.

En aquest punt, com en tants d'altres, els conservadors corren en un error fonamental. Hem de creure que la febril agitació actual i les convulsions que en surten no duraran sempre, si bé és probable que la cosa vagi per llarg. Pobre humanitat si la situació actual es fes crònica! El segle XX veuria les fams terribles de l'edat mitjana... Però és il·lusionari creure que, quan l'agitació passi, tot quedarà essencialment com abans.

No, no quedarà tot igual. El Dret nou que està elaborant-se temps ha dins la consciència humana, ha rebut un fortíssim impuls per efecte de la gran guerra. I quan el trasbals d'avui passi, s'haurà establert, en el lloc del vell Dret romà fill de la desigualtat i del privilegi, un Dret novell, fill de la dignitat humana. Un dret novell, hem dit. No una dictadura que és una tirania.

ALIANCES

RER a fer-nos recordar que hi ha quelcom més que la fisiologia sindicalista, el rei de Espanya, agafant el tren, planteja nostre problema internacional. Els neo-jacobins diran: Bé, i a nosaltres, què se'ns en dona de les qüestions internacionals? Per a nosaltres no existeix més que l'econòmica, i aquesta no té pàtria.

Tothom té una pàtria i l'exalta. En el darrer congrés d'Amsterdam, els socialistes independents alemanys, es a dir, els ultraradicals, defensaren la seva, de les acusacions aliades amb una energia que sols atenuava les imprescindibles concessions al partidisme. Els sindicalistes francesos en el congrés de Lyon, concediren majoria als que preconitzaven un sentit nacional per l'acció de la C. G. T. I.; els bolxevics, espill de internacionalistes per ventura no han conservat, transformant-les, les velles formes del antic règim, lluitant primer contra els separatismes moscovites, acceptant-les després, creant un exèrcit, sostenint ministeris, entre ells el de relacions exteriors, es a dir, emmarcant-se nacionalment? Les patries son tant espontànies—el nacionalisme no és més que la doctrina de la pàtria espontània—com aqueix prurit de millorament que empeny als obrers als sindicats. Perque no es pas veritat que els sindicats obeeixin a una coacció, sinó a una direcció. Cent mil voluntats no's coaccionen.

Nosaltres no ens podem desentendre de tot lo que sigui nacional. El viatge del rei tindrà una eficàcia diplomàtica i ens hem de plantejar la qüestió de si ens favoreixen o contrarien les futures aliances anunciades. Així, novament se reproduirà, ademés, naturalment, pel desenllaç de la guerra el plet de francòfils i germanòfils. Els mateixos que defensavem les pràctiques de guerra i les idees disciplinàries germaniques persistiran en la seva renúncia als aliats, i nosaltres, amics aliadòfils, defensarem l'aproximació anglo-franco-espanyola.

Tots nosaltres? Ah, no! Molts dels antics francòfils oposen el seu esperit al que creuen viu la França, qui creuen mestrea de la Nova Santa Aliança. Però la França no és En Clemenceau, ni els nacionalistes. La França es aqueix partit socialista tant purità com els més devots dels doctrinarismes sindicalistes; es aqueixa meravellosa C. G. T. que acabarà asombrant el món i que donarà al món la fórmula de les transformacions socials; és la que amnistia a l'any de la pau, fins als desertors i als que caigueren en delictes militars; es la que a Sarrebruck aixecà l'estat de guerra a l'endemà de la revolució. Al seu costat, Alemanya segueix la seva història. A cada gran ciutat alemanya hi ha hagut un Gallifet. La crueltat usada amb belgues i francesos l'aplica an els capitosos sindicalistes. Si hem d'anar a cercar allicionaments revolucionaris ns serà certament a l'Alemanya.

Hi ha, doncs, un interès nacional en el

contacte amb França i Anglaterra, més també un interès revolucionari. El sindicalisme català, té per progenitor al sindicalisme francès. Seguim les seves teories i la seva tàctica, estem familiaritzats amb els seus homes, i sempre existirà una relació absoluta entre el proletariat espanyol i el francès. Lo que faci França farà Espanya. Si un alçament del proletariat francès se produís, arroegaria el del proletariat espanyol...

Passa per París i Londres, el rei d'Espanya. Amb ell l'Estat espanyol expressa la necessitat d'una aliança. Per primera vegada serveix una coincidència entre l'alta governació i els governants extremistes. Sí, «la France d'abord», però la França que és els interessos d'un Estat, es també la gran matriu d'idees. Ara els toasts oficials diran l'amor dels dos pobles, però serà un amor diplomàtic. Després, pels mateixos carrers de París, passaran uns homes humils i fervorosos que aniran a dir-li a la França el seu regoneixement per les idees d'ella rebudes. Aleshores la fraternitat serà entranyable i la C. G. T. tindrà més valor en l'aproximació dels dos pobles que'l Palau d'Orsay.

PARADOX

Bach de Roda

S el diumenge passat va celebrar-se a Roda de Vich un gran homenatge a la memòria d'un patriota català, que morí penjat, fa més de dues centúries, per la causa de Catalunya: En Francesc Macià i Ambient, conegut amb el nom de Bach de Roda, per haver-se casat amb la pubilla del Mas Bach, del terme de Roda, a la plana de Vich.

Potser algú trobarà que aqueixos homenatges historics són infantils. O potser algú altre dirà que no convé commemorar fets el record dels quals pot fomentar els odis entre els diversos pobles ibèrics. Nosaltres creiem que cap d'aqueixes dues acusacions seria justa. Glorificar els que han lluitat noblement per la pàtria, donant li l'eforc, el pensament, la sang o la vida, és una obligació de tots els nobles que tenen consciència de llur personalitat nacional. I d'aquesta glorificació no n'ha de venir cap odi, i si solament la fortificació del sentiment patriòtic, en son més noble aspecte, el del sacrifici.

De commemoracions i homenatges d'aquesta mena, tots els pobles civilitzats en celebren. La cosa que és infantil és l'actitud de certa gent de per aquí, que somriu davant les manifestacions del patriotisme català. I la cosa que és odiosa, és el murmurar del sentit d'aqueixes manifestacions.

Per la seva vida i per la seva mort, En Bach de Roda és digne de l'homenatge. Ell lluità per la causa de Catalunya amb coratge invencible, mentre a son entorn veia els homes vinclar-se i sotmetre's. I quan la traïció el posà en mans de l'enemic, i aquest el condemnà a la forca com a un fascinerós, pujà

al cadafalc amb l'ànima serena, i tingué prou presència d'esperit per a parlar al poble que, consternat, el veia anar al suplici, formulant aquella protesta pròpia d'un ànima alta, que la cançó popular ens ha tramès:

*No em maten per ser traïdor,
ni tampoc per ser cap lladre,
sinó perquè he volgut dir
que visca sempre la pàtria.*

Home de ideal, per la idea lluità i perdé la vida En Bach de Roda. Si el botxi el penjà a la forca, els catalans hem d'honorar la memòria d'aquell brau coronel de miquelets, que en la vida i en la mort fou exemple de patriotisme català.

FULMEN

Menudències

EN Pepito estava de mal humor. En Pepito està empleat en una empresa industrial i carrega amb les vuit hores d'escriptori diàries. Ja ho és ell, de sindicalista, però troba que les Juntetes, i els Comitès, i els Delegats, i el Sindicat Únic, i el Directori i la Bíblia no porten les coses com s'haurien de portar.

Varem demanar-li explicacions de la seva murrria i va respondre'ns:

—Ja veureu. Joestic cremat perquè acorden les coses sense tenir en compte les necessitats d'un hom.

—Explica't.

—Despatxos i comersos fem la jornada de vuit hores treballant de nou a una i de tres a set. Quan plega un, pleguen tots.

—I què té de mal això?

—Home, molt. Jo no puc sortir del despaig a les hores de treball. Necessito comprar-me una corbata, o un sombrero, o unes sabates, a quina hora hi vaig?

—Tens raó, noi.

—Ademés jo festejo amb una noia de «El Siglo». Allà on treballa dista més de vint minuts de la Rambla. Jo no puc anar-la a esperar quan plega i si ella es passeja de Canaletas a la Portaferrisa esperant-me, tot-hom li diu coses perquè vegent-la sola i d'esma, la prenen per una buscona.

—Això ja és més greu!

—I tal, home, i tal! Ja veus si tinc raó de estar malhumorat. I una altre cosa encara. Fan tancar les botigues i jo després de sopar, en lloc de gaudir al cafè, me'n anava a fer la xerradeta a la rebotiga del rellotger del cantó on ens hi reunim quatre o cinc joves de bones costums per a esperar les deu quarts d'onze i anar a dormir. Ara no; s'ha de tancar vulgui's no vulgui's i has d'anar-te'n al llit amb el sopar a les dents o ficar-te al cafè amb perill d'anar de grapes al set-i-mig. I no és això sol.

—Encara més?

—L'únic dia que retirava tard era el dissabte, però ho aprofitava per a anar a la barberia. Ara, per poc que't descuidi's, ja han plegat.

—Que no han de reposar els barbers?

—Prou que reposen tota la semana. Be poden treballar el dissabte unes quantes hores més. El seu treball rau que no és fadigós. La conversa els descansa prou.

—Així digues que t'han desorientat.

—Per complet.

—Saps què pots fer? A la primera Assembléa que hi hagi demana la paraula *previa*.

—Sí que ho faré.

I ja veurran com En Pepito farà que les coses s'arreglin a mida de la seva conveniència.

Altres més tontos ho han lograt.

JEPH DE JESPU

Lluita, lluita!

LACTE i no lluita», han clamat les forces adinerades, davant la potencialitat d'una ferma organització proletària.

«Exposició harmònica d'aspiracions», han cridat i exigit els poders governamentals, tement veure estendre's la taca roja, que des del Nord de l'Europa menaça escampar-se pels països confins.

I uns i altres exclamen satisfets, al ovirar totjust els fruits, molt verds encara, de l'arbre d'aquest armistici: «Veieu com va millor tot sense estridències?»

Ah, però no hauria pas vingut el tracte si no l'hagués precedit la lluita. No ha estat pas l'absent esperit de concòrdia de la classe patronal lo que precisament ha ocasionat un atur en la vella lluita entre el capital i el treball; ha estat, a proves manifestes, una petita victòria del segon vers el primer; una transigència forçosa, més que voluntària; un obligat reconeixement del dret humà.

Es, a primera vista, una falla la manifestació dels organismes patronals afirmant que ells han estat sempre disposats a discutir serenament amb els obrers les aspiracions d'aquests. La fraseologia burgesa «si no vos agrada ho deixeu», «sóc l'amo i faig lo que vui», «a casa meva mano jo», «que plegui qui no li agradin els meus tractes» i moltes d'altres mostren ben fàcilment la «gran» disposició i «bona» voluntat dels que la usaven.

No deu pas suposar-se que en una curta temporada hagi variat la voluntat patronal, i en canvi pot afirmar-se, sense cap por de incurrir en equivocacions, que lo que ha incitat an els patrons a entrar en tracte amb les organitzacions obreres, reconeixent així de fet el seu valor, ha estat el desig de refugir una lluita on hi portaven, de segur, la de perdre. Car, si no fos així, el tracte s'extendria inclús per als obrers que no estan organitzats sindicalment, en lloc de fer-ho sols per als que compten amb medis de combatre l'egoisme. I és que no hi ha tracte si de primer no hi ha hagut lluita.

Per això fóra precis, per això fóra necessari que, per a aconseguir la discusió de les aspiracions dels obrers que no estan sindicats, s'aprestessin ells de primer a la lluita, però ben organitzats. La dependència d'escriptori, precisament aquests obrers de camisa i coll més o menys planxat, símbol moltes vegades de debilitat i anèmia, poden ésser i tenen dret a ésser l'avençada més ferma de l'organització proletària.

Precis és que la gent d'escriptori, ells que veuen més palesament la formació i creixença dels capitals burgesos, perquè extenen els balanços de sos beneficis, que poden comprovar, més que els mateixos obrers manuals, les injustícies de la fortuna, tinguin interès en posar-se, quan menys, al nivell de sos germans de brusa i vesit blau.

Per al dependent d'escriptori no hi ha hagut tracte, perquè no ha sapigut lluitar. Encara és hora. Lluita, lluita!... que ja hi haurà tracte quan vingui la victòria.

G. OLEART

Una conferència significativa

ERA al setembre de 1907, quan encara existia ferm el moviment de Solidaritat Catalana, i en molts dels pobles de Catalunya on s'havia fet ostensible la protesta contra aquell esclat de sentimentalisme mal encarrilat, que's feu fonèdic en el descrèdit i en la informalitat dels seus capdavanters, s'havien iniciat baralles entre els d'un i altre partit, tocant les de perdre als escaços rebelds resolts a morir abans que amistançar-se amb els carlins i carcundes de tota latxa.

Les vinyes a punt de collir mostraven la esplèndida anyada sota les ales dels cebs, en rengleres de raims rossos i negres, i el Sol havia minvat els seus enutjos, vençut per les hores nocturnes en seguit creixement i les pluges d'agost apagant les febres de la terra, esclatant les llevors endormiscades entre terròcs, verdejant-la d'una fàiso magnífica.

Uns quants amics organitzarem a Capellades una conferència pública de propaganda republicana.

Allavors, com altres vegades havia succeït, se donà el cas irracional, (no incomprendible en els poblets apretats de rencúnies i envenges, curulls d'escripsols temeraris i innocents, de temènçes mercantils en alguns dels propietaris de sales d'espectacles), de no trobar un sili a propòsit per a donar la conferència republicana i antierical. Què fer davant de semblant contratemps?

Els homes de bona voluntat cercant la solució

Recordant que anys enrera, a l'hora de organitzar el miting memorable, revisionista del procés de Montjuich, en previsió, haguérem de llogar un camp, i els veritables apuros que s'havien passat altres vegades per a trobar s'hi adequat per a la celebració d'actes de propaganda que una colla de exaltats preparavem sovintment, se'ns acudí a nosaltres la idea de donar la conferència a la nostra vinya, mitjantçant el consentiment de l'alcalde, que s'hi deuria fer un panxó de riure al rebre la sollicitud escrita.

El cas és que'ns fou donat consentiment, enviant un delegat i tot.

A la nostra vinya hi ha una feixeta on hi sembravem patates molts anys, i rera d'elles, cols d'hivern, que aprofitaven l'adob que les patates no's podien acabar i es feien dolces i molçudes, per poc que el cel se mostrés propici, regant-les convenientment, donant-nos menjar a carretades.

Les penes que hi tenim passades organitzant actes de protesta i propaganda! Els treballs per a pagar al fondista, resultant sempre migrades les subscripcions, i sempre els gastos més grossos que els calculats! Això quan no succeïa que venien doble nombre d'oradors dels sollicitats, o, com va succeir-nos una vegada, que per premures de temps, després d'haver abonat l'import dels bitllets als oradors, haguérem de córrer a taquilla a pendre bitllets de segona a costes de la nostra butxaca!

Anàrem a l'estació a rebre al conferenciant, amb qui donàrem un tom per la població, encaminant-nos a la vinya situada damunt de la carretera que va d'Igualada a Vilafranca.

A casa havien fet un pollastre amb sanfaina per a berenar. Pa, vi i vaixelam havia sigut portat a la vinya. Una colla d'igualadins havia vingut amb una tartana. Ells i els demés, havien sigut convidats a menjar quelcom, ni que tant sols fós un raim, dels ceps. Pocs acceptaren els nostres oferiments, disgustant-nos, restant-ne bon munt de tomàtocs, bacallà esqueixat, llesques de pa, etc. Arribà l'hora de la conferència, que fou brillant i atapeïda d'història, desenrotllant la aixerit deixeble del doctor Antic, En Joaquim Coca. Fins va agradar al delegat de la autoritat, un home que havia fet armes amb els carlistes, agutzil de la població.

La concurrència, no fou tant nombrosa com hauriem desitjat emprò cal fer constar que s'han donat molts mitings amb menys gent, si no hagués estat tan escampada, hauria donat la impressió d'un acte més que regular.

L'orador descapdellà la conferència dret, damunt la coberta del dipòsit d'aigua recollida per una bassa, en temps de pluges fortes. Donava goig d'escoltar, a plè cel, amb la carícia constant de l'aire, tenint Capella-dés un tros avall de la pendent on ens trobavem, mentres el Sol s'enduïa l'or que havia vessat damunt les copes dels arbres.

Aquella conferència constitueix un record afalagador, ara que hem sofert tants desenyanys en política, i hem hagut de fer caure d'una puntada de peu a més d'un idol que teniem adreçat en l'altar de les nostres devocions ideològiques.

J. COSTA I POMÉS

L'envelat

La Festa Major de poble si no té el seu envelat, fins sembla que no és complerta...

L'envelat... és obligat.

Perquè, per més que s'adorni el Casino o Societat, té l'envelat preferència; és el lloc privilegiat.

Al foraster que va a Festa i és un hoste convidat, el més principal obsequi és portar-lo al envelat.

Palau de la Jovenesa que té quelcom d'encantat, fadrins i noies hi dancen amb més gust al envelat.

En les Festes Majors zempre l'envelat ha dominat, perquè és pobre, escarrancida, la Festa sense envelat.

PEPET DEL CARRIL

Diàleg de circumstàncies

—Ai mossèn Toni!... Diu que això de les carns cada dia està pitjor?...

—No me'n parlis, noia. Jo amb aqueixos quatre anys de guerra he perdut mig quilo.

Sants de la setmana SONATA LXXII

Sant Hilarió, abad

Així com Sant Antoni amb sos monjos feu cèlebre l'Egipte (abans no sabia ningú on parava) i Sant Pacomi la Tebaida, Sant Hilarió donà a conèixer la Palestina.

Nasqué a Sebaste i sos pares eren rics però gentils; de totes maneres no se sap perquè tingueren l'acudit de que'l noi anés a estudiar la nostra santa religió cristiana; mai ho haguessin fet, quan ell tornà, als quinze anys, els vells moriren i desseguida Hilarió mal ven ses propietats i reparteix el producte an els pobres.

Després se'n va cap al desert i se fica en una cova on s'havia d'entrar de quatre grapes. Com els conills sortia cap al tard i menjava herbes i arrels, després dormia sobre d'una estora.

Ell no feia més que estudiar-se les Santes Escripures, però el senyor permeté que'l Dimoni el temptés crudelment per fora i per dintre; amb impúdiques imatges externes i suggerint-li pensades sicalptiques. Però Hilarió no's deixà enredar, sempre sortí victoriós del Maligne, i acabà per fer-li tal por, que quan algú tenia el dimoni al cos només cridant:

—Que ve, Hilarió!

Ja guillava amb la cua entrecames.

Guerí a tres filles d'un gran personatge i això li donà tant gran nomenada que d'arreu hi anaven gent a posar se sota sa direcció.

I fundà molts monestirs.

A l'hora de la mort dirigint-se a sa pròpia ànima li digué:

—Surt, dona surt, no tinguis por. El senyor ja't coneix; fa setanta anys que'l serveixes.

Laus Deo

SEGUIM passejant, amics, si les coses s'arreglen ens tindrem que fer d'algun cassino on passar l'estona. Vaua nada món ja és una punyella que després d'anys i panys de trobar-nos cada dia en el cafè ens tinguem que passejar amunt i avall fent malbé calçat.

En fi, què s'hi farà. Mes patí Déu per no saltres.

Ja s'ha començat el Congrés Patronal, el primer dia s'acontentaren amb nomenar la mesa i escoltar unes molt discretes paraules del senyor Martínez Domingo; si seguïen els seus consells potser ne sortiria quelcom de pràctic d'aquesta Assemblea, però cal no me'n crec res, un cop se trobin ells amb ells no faran més que contar-se agravis i a dir: pitjor m'han fet a mí, més greu és el nostre cas, i si no hi ha algú que tingui molt senderi i energia s'acabarà tot prenent resolucions que no complirà ningú, perquè una cosa és dir farem i deixarem de fer quan estem tots aplegats i una altra molt diferenta el fer-ho de un a un.

I lo que dic dels patrons ho dic dels obrers. Els que treballen molts junts, fàbriques, grans tallers, si que faran complir lo acordat, però en aquestes cases de dos mosos i cinc dependents o unes quantes oficines? I cal!

L'un per l'altre tots volen ésser amics de l'amo i tots saben que la gran manera de ser-hi amic és deixant-se tallar de la capa avui un dit i demà un pam.

Ja tenim el rei a Paris. Uns diuen que hi farà això, altres que allò. No ho sé. Però es veu que vaig errat.

Els diaris francesos, que suposo estan més ben enterats que un servidor, ja ens ho mig espliquen.

Això del moro sabeu?... convé arreglar-ho d'una vegada. Diu que s'ha de fer un carril que hi passi per allí i per fer-hi un carril hi ha d'haver pau. Convé que els moros de la zona espanyola no ajudin als de la francesa i al revés. El mal és que veig difícil convèncer del tot als moros de que uns són espanyols i altres francesos; molt me temo que ara per ara i com ara per perdons que hagin demanat i per vedelles que sacrificuin a la

porta del palau del Jalifa o del Sultan, seguiran creient que són moros, moros i moros.

An els catalans també ens han volgut convèncer anys i més anys de que no en som, i molta sang ha costat i molts disgustos i demanarem perdó i per mà del butxí se cremaren els furs... si, si... mireu si en fa de temps que dura i amb tot, quan ballem anem cantant:

«Som i serem gent catalana, tant si voleu com no voleu.»

I quan ens engresquem una mica lo primer que se'ns acut cridar.

«Catalunya comptat gran tornarà a ésser rica i plena...»

No se perquè, però als moros me sembla que els hi passa quelcom per l'estil.

I ara que hi penso. No aneu pas a collir bolets. No és que sigui cap mal l'anar-hi, és perquè n'hi van masses i tots en saben més que vosaltres, de manera que no'n trobareu; i si en trobessiu pitjor perquè serien verinosos i moririeu com rates enmetzinades. Creieu-me si voleu menjar-ne aneu a la plassa i compreu-vos rovellons.

Tinc sed, me'n vaig a casa, adéu.

MORITZ XVIII

Entorn d'un acte de justícia

TESTIMONIS de l'homenatge merescut a la memòria d'En Cosme Vidal, (Josep Alsdern), devots fervorosos de rétre tribut als homes que en son pas pel món han deixat testament lluminós de saviesa, perseverància i bonhomia, ens creiem obligats a rememorar al poble d'Alcover, on aquest homenatge tingué lloc el dia 19 del corrent octubre, la seva adhesió i presència a l'acte memorable i dignificador.

La làpida clavada en la casa on va néixer l'Alsdern, l'autor de «Sagramental», recull de poesies revolucionàries, filles de les inquietuds juvenils d'un home somniador de idealitats reietempores, d'avinences col·lectives, parlà als fills d'Alcover d'un deure satisfet, i signarà el camí de glòria que cal seguir per a arribar a assolir quelcom de les promeses del progrés i la democràcia. Ens ha omplert de satisfacció trobar allí, a la petita pàtria dels inoblidables Vidal i l'Antoni Isern, tants amics i tantes atencions immerescudes. En canvi ens ha apenat entendre el secret d'unes rivalitats existents en el poble, rivalitats que deurien atenuar la mutual tolerància dels dos o tres bàndols en que viu dividida la població.

Fan bé els obrers reclamant els seus drets i alabem la seva teassitura en tots aquells casos de justícia i oportunitat.

Obrèn perfectament els nacionalistes imposant-se en els drets legals, fent públic homenatge dels seus entusiasmes patriòtics.

Lo que convé és evitar que'l contrapunt els porti a topades sangnantes, com va succeir fa cosa d'un any, i l'autoritat té més obligació que ningú de prevenir, de fer improbables ja que no impossibles aquells xocs que en ressonar lluny donen la impressió de morbositats migevals.

Els homes, siguent bons, perden inconscientment aquella bonesa quan se deixen engrescar per la passió, mala consellera en companyia de l'odi rebaixador de la espècie.

Cal viure el moment d'ara, desterrant lluites biçantines, només atades i mantingudes pels esperits raquífics dejuns d'educació contemporània; cal fondre en el gresol de l'amor fratern i mutu tota rencúnia perillosa.

Es necessita la brega per al conqueriment d'aquells aventatges promesa del Progrés i la Llibertat; i lo que nosaltres desitgem és un fre que aturi les furies dels beligerants ans d'arribar al barranc que pot fer los suïcides.

Les autoritats que tan bellament s'han portat en l'homenatge al plorat filòleg, que's digué Cosme Vidal, deuen donar exemple de previsió i d'altruisme.

J. C. i P.

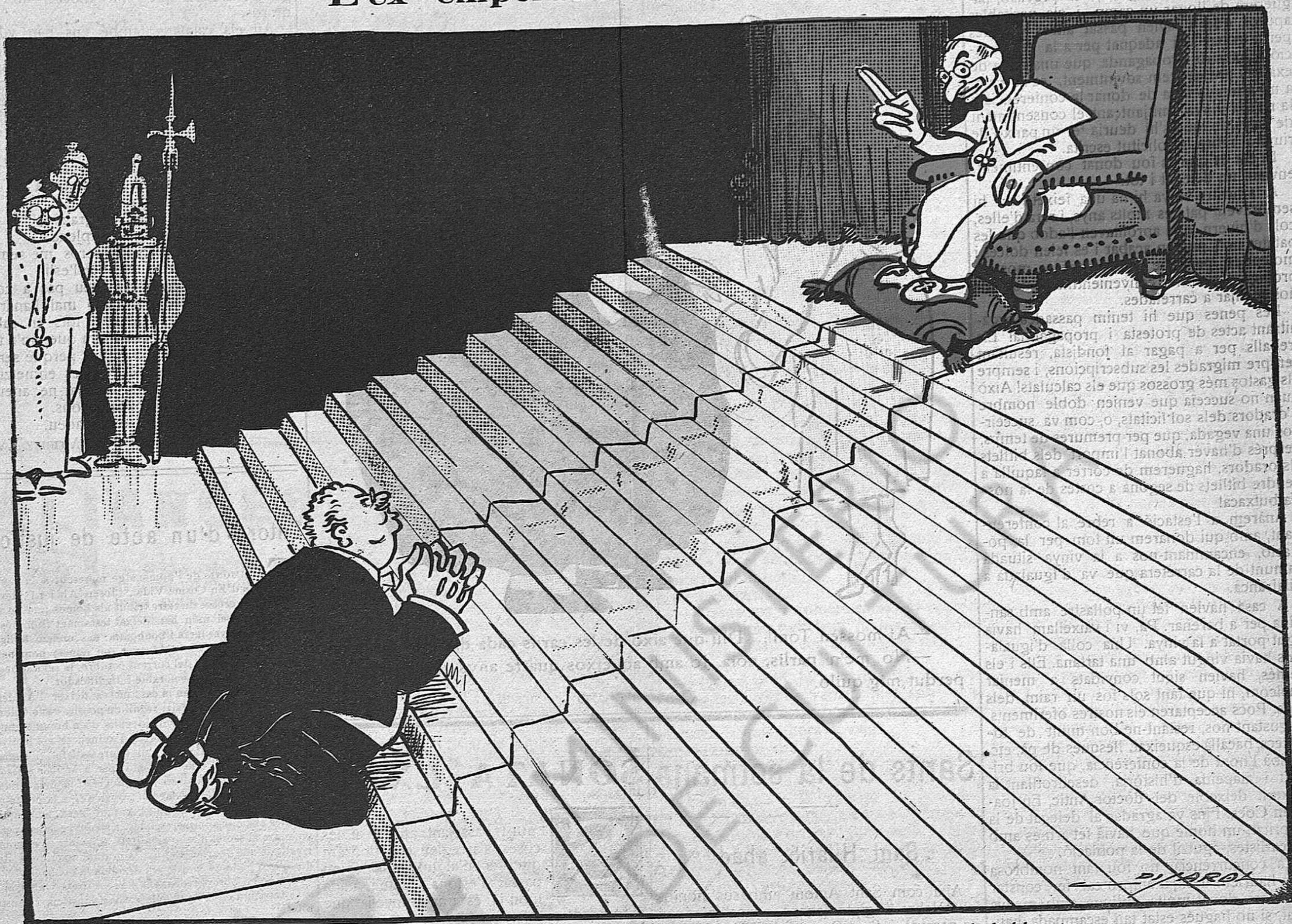
D'AQUÍ I D'ALLÀ

El digne ministre senyor Bugallal té ja els pressupostos molt adelantats. D'ells, lo més notable sembla que serà un augment de gastos que farà fredat.

Espanyol, prepara't a dá un bon repàs a aquell verb del clàsic curs elemental i l'únic que els mestres t'hauran ensenyat: —Jo pago, tu pagues, tothom pagarà...

Ha ocorregut lo previst. Fatigat de cos i d'ànima, el bon Wilson ha tingut de plegà el ram i cuidar-se.

L'ex emperador vol salvar-nos

- Pregeu per a que'm nomenin a mí, amo d'Espanya, o sinó allò se'n va al diable.

Diu que té al cervell un vel que li treu la visió clara de les coses que han passat i de les altres que passen. No obstant, en moments serens, reflexiona amb tota calma i, sentint el pes estrany que'l seu cap li desbarata, l'home es posa un dit al front i al ludint al seu programa, murmura:—Ve't aquí un punt amb el qual jo no hi comptava.

Caminant al etzar per Barcelona i fixant-me en cantons, portais i acerces, en una horeta escassa he comptat cent catorze castanyeres. Lo qual vol dir que si es tanquen les fondes per discòrdies socials o per maranyes, a falta d'escudella, podrem sortir del pas menjant castanyes.

¿Volen fè el favor de dir-me, si és que ho han posat en clà, tot això dels bolxeviquis en quina situació està?

Ni una pilota de goma fa més salts i extremituds; tan aviat semblen els amos, com se'ls dona per perduts.

Al matí tot són notícies d'èxits i marxes triomfals, al vespre se'ns aconsella que'ls hi fem els funerals.

Havas, Reuter, Fabra, Radio, agències d'informació, no'ns tingueu tant temps els nirvis en aquesta excitació!

¿Que guanyin d'una vegada o que quedin aixafats, però, prou bolxeviquisme, ja estem embolxevicats!...

—Suprimim els consums!— deien. I tant varen insistir, ponderant-nos ses ventatges, que a la fi els vam suprimir. Però, lo que són les coses! des d'aquell «dixós» instant, tots els queviures s'apugen d'una manera alarmanant. I com els rals escassegen i sense menjar no's viu, vist l'«èxit» de la reforma, la gent, sabeu lo que diu? —Si suprimi els consums dona resultat tan desastrós, no fóra potser més pràctic suprimir els consumidós?

C. GUMA

REPICS

A l'acte de obertura del Congrès Patronal hi assistí, amb caràcter de president, el batlle de Barcelona.

Ell fou, doncs, qui inaugura la sèrie de discursos; i ho feu amb un de molt entenedimentat.

El senyor Martínez Domingo els parlà de les virtuts cristianes; els digué que pensessin que l'obrer no és una màquina, que s'han de millorar els sous, les normes del treball... etc.... Vaja que estigué a l'alçaria d'un Karl Marx o d'un Kropotkine.

Els «patronos» congressistes és clar, varen aplaudir-lo molt.

Tatxat per la CENSURA GOVERNATIVA

Són varies les associacions de Catalunya que han demanat al Govern que les deliberacions

de la flamant Comissió del Treball se facin exclusivament en llengua catalana.

Naturalment. Serà la millor manera de entendre'ns. Ei!... així si ens entenem; que pot-ser no hi arribarem mai.

Amb tota solemnitat va celebrar-se diumenge, a Roda de Vich, l'anunciat homenatge an En Francisco Macià (a) Bach de Roda, assistint-hi la plana major dels nostres reconstruïts. Discursos virulents, sardanes, Segadors... Demanin.

Entre els oradors més aplaudits hi figurà el diputat nacionalista Francisco Macià.

I aquest, per rara coincidència, recollí tot l'homenatge, perquè dient-se el mateix nom i cognom del martre homenajiat, cada vegada que el poble cridava: «Visca En Macià!» el diputat per Les Borges feia una inclinació de cap i responia:

—Gracies, amado pueblo!

Definitivament els dies 25 i 26 tindrà lloc la segona Assemblea del partit republicà català. Sembla que són moltes les adhesions rebudes de diferents entitats republicanes de Catalunya.

Inútil dir que celebrariem que les tals reunions resultessin una esplèndida demostració de la vitalitat indestructible del lliurepensament català i del pensament lliure de Catalunya.

Pocs dies abans de que el rei se'n anés cap a París, marxà també vers la capital de França En Francisquet Cambó.

Ara comprenem perquè al Passeig de Gràcia, davant del Baixador, se sentissin aquell dia insistents crits de: «El Heraldo!»... «El Heraldo de Madrid!»

Nosaltres ens creïem que qui cridava era un trist venedor de diaris i devia ésser res menys que tot un ironista.

S'ha desistit, per ara, de la conferència que El noi de sucre havia de donar al Centre de Dependents.

Veritat és que hauria sigut bastant difícil en-

tendre's. Els dependents són acèrrims nacionalistes: i si ell anava allí a ratificar-se en les seves declaracions de Madrid... no sé pas el que podia passar.

El noi hauria dit que el problema català no existeix; i els dependents, naturalment, haurien donat fe de vida.

Llegim: «Ha salido para Madrid el marqués de Olerdola.

Su viaje obedece a motivos particulares.»

Naturalment... Com que En Rius i Rius—el noi Manelet— ara com ara no és més que un senyor particular...

Molt particular!

Se diu que l'ex ministre Rodés acaba de arribar de l'estranger portant solucions als problemes peliagudíssim de la qüestió obrera i del conflicte de les subsistències.

Apa, doncs, no's quedi res al pap i a manio-brar tot seguit.

I si tanta bellesa fos veritat, ja es pot amanir a fer pose a càl'escultor, que li farem un monument al mig de la Plaça de Catalunya.

A base d'una cuota màxima de cinc cèntims per ciutadà aviat recolliríem cinquanta mil duros.

El general Joffre ha regalat una pipa al president de la nostra Mancomunitat senyor Puig i Cadafalch.

Una pipa!... Que'n treura de tenir una pipa, si no hi ha tabac per a omplir-la?

Jo d'ell li hauria tornat, dient-li amb molts modos: —Dispensi, els de la Mancomunitat fumem breves.

Copiem d'un butlletí religiós: «El obispo doctor Reig recibió ayer la visita de los Carmelitas descalzos.»

Ja em penso perquè varen anar a veure'l: perquè els comprés unes sabates.